

for en ny Fiskerilovgivning, en fornuftig Fiskerilovgivning, en Fiskerilovgivning, der kunde bewirke, at ogsaa Danmarks Fiskere kunde komme til at deltage i de rige Fiskerier, der ligge lige udenfor vore Døre, og at alle disse Historier, vi nu høre, snart fra det ene, snart fra det andet Sted om, at Fiskerne blive uretfærdigt behandlede, vilde kunne forsvinde.

Jeg skal altsaa med disse Bemærkninger anbefale, at vi gaa ind paa det foreliggende Forslag i dets Hovedtræk. Jeg vilde mene, at man maaske, skønt Rigsdagssamlingen er saa langt fremrykket, kunde forbedre det noget i et Udvalg, og jeg skal ikke have noget imod, at man ned sætter et Udvalg. Men jeg har den Opfattelse, til Trods for, at jeg maa anerkende, at den højtærede Minister ved at tiltræde det foreliggende Forslag har gjort et Skridt i den rigtige Retning, at der burde gøres langt flere og langt større Skridt i samme Retning, forudsat at man ikke fra Ministerens Side kan vente i næste Rigsdagssamling at se et samlet og fornuftigt Forslag til en ny Fiskerilovgivning.

Landbrugsministeren (*Ole Hansen*):

Jeg kan jo ikke nægte, at efter at vi i to Samlinger meget udførligt og meget indgaaende i dette Ting have drøftet Fiskeriloven, havde jeg ikke ventet, at vi Aar skulde til at drøfte en stykkevis Reform. Det er jo ingenlunde rigtigt, hvad der er paastaet fra flere ærede Taleres Side, at Fiskeriloven er strandet; det kan slet ikke med nogen Grund paastaas, at dette er Tilfældet. Ganske vist er Forholdet det, at der ingen som helst Udsigt er til at faa Loven fremmet i indeværende Samling — det er jo klart nok —, men derfor tør man ikke paastaa, at denne Sag er strandet. Det er i alt Fald mit Haab endnu, at det skal lykkes at faa denne Sag gennemført i en nær Fremtid. Til næste Rigsdagssamling maa Forholdene jo ganske naturligt udvikle sig saaledes, hvad denne Sag angaar, at Tingene maa faa en nærmere Forhandling om dette Spørgsmaal, eventuelt i et Fællesudvalg — derom kan der jo dog efter min Mening ikke være nogen Tvivl. Hvis det saa viser sig til næste Samling, mulig efter Forhandlinger i et Fællesudvalg, at der ikke kan opnaas Enighed om en ny Fiskerilov vedrørende vort Saltvandsfiskeri, saa forekommer det mig, at Tidspunktet er kommet til at tage enkelte Stykker af Fiskeriloven frem og gøre dem til Genstand for en særlig Lovgivning.

Thi det er jo ganske rigtigt, at Forholdene mange Steder ere meget uheldige, og at vore Fiskere have Krav paa at faa disse Forhold forandrede saa hurtigt som muligt, er der ikke Tvivl om. Under Forhandlingerne i Dag er der nævnt forskellige Forhold ved de laasede Vande i Limfjorden. Der er ogsaa Forhold nede ved Esbjerg, som ere uheldige for Fiskerne, og der er Forhold mange, mange andre Steder omkring i Landet, som trænge til at forandres, saaledes at vi kunne faa bedre og fornuftigere Forhold for vore Fiskere at arbejde under. Men det forekommer mig ganske vist, at efter at en Kommission har været nedsat, og efter at vi i to Aar her i Tinget have drøftet Sagen meget udførligt og indgaaende, og efter at Landstinget nu i Aar har haft Sagen til Behandling, vilde det være mindre rigtigt at begynde paa en stykkevis Reform i dette Øjeblik, da det dog ikke med nogen som helst Grund kan siges, at Sagen er endelig strandet.

Jeg finder derfor, at der er mindre Grund til at komme ind paa en Drøftelse af de enkelte Ting, som ere fremdragne under Forhandlingerne i Dag udenfor det egentlig foreliggende Lovforslag. Jeg erkender, at Forholdene ere uheldige, og at en Forandring bør indføres saa hurtigt som muligt, men det forekommer mig dog, at der er mest Grund til at afvente de Forhandlinger, der maa og bør føres i næste Rigsdagssamling og selvfølgelig ogsaa skulle føres for at naa et endeligt Resultat med Hensyn til Saltvandsfiskeriet.

Hvad nu den foreliggende Sag angaar, er den jo — det skal jeg ikke nægte — en stykkevis Reform, men hvis vi overhovedet skulle — jeg har som sagt mine Betæneligheder derved — tage en enkelt Del ud af Fiskeriloven og lovgive om den, ere vi vel her ved et Punkt, hvor det nogenlunde kan lade sig forsvare. Der er fra flere ærede Taleres Side udtalt Ængstelse for den Bemyndigelse, Forslaget tillægger Landbrugsministeren. Jeg vil der- til sige, at det forekommer mig, at naar Staten skal paatage sig at ofre saa store Beløb, som der her er Tale om for at fremme Fiskebestanden, er det ogsaa nødvendigt, at der træffes forskellige Fredningsbestemmelser for at sikre, at dette Offer fra Statens Side kommer til den Nytte, som det dog er Tanken, det skulde. Det kan dog vistnok ikke godt lade sig forsvare at ofre det Beløb, her er Tale om, uden at der ogsaa sker en Indskrænkning i Fiskernes Ret til at fiske,